

Ἐφημερὶς τοῦ τῆν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννεῖντα... τί καλὰ!
περισσεύματα καὶ πλούτη μᾶς ἐπῆραν τὰ μῆλα!

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι.
Μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' ὅτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μέσ' στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μᾶς μιὰ δεκάρα.

Τοῦ Ἀπριλίου εἰκοσιμία,
παρὰς καὶ πλούτος καὶ βουλιμία.

Ἐννεῖντα ὀκτὼ καὶ διακόσα,
Βουλευτῶν ἀκονᾶται ἡ γλῶσσα.

Ἐλᾶτε μὲ τὸ ζόρι,
τοῦ ἔθνους Βουλευφόροι.

Ἐλᾶτε πάλιν, Βουλευταί... τὸ ἔθνος σᾶς καλεῖ...
ἐκεῖνο διὰ στόματος Τρικούπη σᾶς λαλεῖ.
Ὁ Βασιλεὺς εἶν' ἔτοιμος νὰ πάη σὲ ταξίδι,
δύο 'στὸ λάδι δηλαδὴ καὶ ἄλλαις τρεῖς 'στὸ ξύδι,
μελλούσης δ' ἀναστάσεως τὸ σήμαντρον σημαίνει
κι' ὁ Σταφιδᾶς Πρωθυπουργὸς μὲ σχέδια προσμένει.

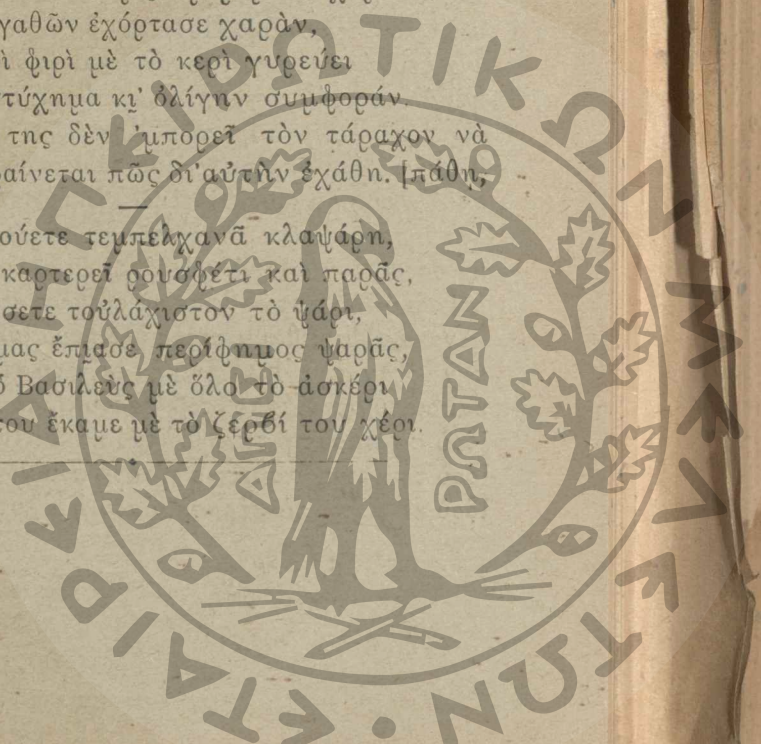
Ἐλᾶτε νὰ ξεσπάσετε 'στὴν κοῦτρα τοῦ κασσίδου,
ἐλᾶτε νὰ σηκώσετε τὸν κόσμον 'στὸ ποδάρι
τώρα ποῦ βγαίνει μπόλικο 'στοὺς κάμπους τὸ γρα-
καὶ ρητορεύουν σὰν καὶ σᾶς τῆς Πλάκας οἱ [σίδι
Ἐλᾶτε νὰ φωνάζετε μαζί μας αἰντε ντέ, [γαϊδάροι.
ἐλᾶτε νὰ μᾶς παίξετε τὸν Καραγκιόζ-Μπερντέ.

Σταφίδες, σιδηρόδρομοι, ἐπὶ δανείων δάνεια,
καὶ ἄλλα εὐτυχήματα κι' ἀνέλπιστα καὶ σπάνια,
μὲ σάλπιγγα Τυρρηνικὴν τοὺς Βουλευτὰς φωνάζουν
κι' οἱ Φράγκοι τὰ ἐσάστισαν καὶ τὸν γιὰ καὶ τινάζουν.
Ὁ διάβολος τοὺς 'σῆκωσε τὸν κύρη καὶ τὴ μάννα...
βασιλικὸ φυτεύουμε καὶ βγαίνει μαντζουράνα.

Χίλια καλὰ μᾶς 'πλάκωσαν, δὲν εἶναι μόνον ἓνα,
ὁ γαλαντόμος Σταφιδᾶς μᾶς τὰ χαρίζει προῖκα,
καὶ ὅλ' αὐτὰ εὐρίσκονται σφικτὰ σφικτὰ δεμένα
σὰν χοιρινὰ λουκάνικα, σὰν μιὰ τσαπέλα σῦκα.
Τοῦτο μ' ἐκεῖνο δένεται, τὸνα τραβᾷ τὸ ἄλλο,
κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τὶ νὰ 'πῶ καὶ ποῖο νὰ πρωτοψάλω.

Ἡ τῶν Ἑλλήνων δὲ πατρίς ἀμέριμνος χορεύει,
ἀπὸ μεγάλων ἀγαθῶν ἐχόρτασε χαρὰν,
καὶ σήμερὰ φερὶ φερὶ μὲ τὸ κερὶ γυρεύει
ἓνα μικρὸν δυστύχημα κι' ὀλίγην συμφορὰν.
Μὰ τῶν παθῶν τῆς δὲν 'μπορεῖ τὸν τάραχον νὰ
κι' ἡ Δυστυχία φαίνεται πῶς δι' αὐτὴν ἐχάθη. [πάθη,

Κανένα μὴν ἀκούετε τεμπέλικανὰ κλαψάρη,
ἐλᾶτ' ἐδῶ, ποῦ καρτερεῖ ρουσφετὶ καὶ παρὰς,
ἐλᾶτε νὰ θαυμάσετε τοῦλάχιστον τὸ ψάρι,
ποῦ 'στὰ νερά μᾶς ἐπιάσε, περίφημος ψαράς,
ποῦ τῶδε καὶ ὁ Βασιλεὺς μὲ ὅλο τὸ ἀσκήρι
καὶ τὸ σταυρὸ του ἔκαμε μὲ τὸ ξερὸ τοῦ χέρι.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. Σ' ἀφίνω γειά, βρέ Περικλῆ...
Π. Πού πᾶς, μωρὲ ρεζίλη;
Φ. Ὃπου τῆς ἀρχαιότητος πορεύονται οἱ φίλοι.
Π. Δὲν σ' ἐννοῶ, βρέ Φασουλῆ...
Φ. Πηγαίνω εἰς ἐκεῖνας
τὰς τρισηνδόξους, Περικλῆ, καὶ ἱεράς Μυκήνας,
πηγαίνω εἰς προγονικά καὶ πλούσια ἐδάφη,
ὅπου τῶν πάλαι Ἀτρειδῶν εὐρίσκονται οἱ τάφοι.
Π. Καὶ τί σοῦ ἦλθε, μασκαρά, νὰ κάνης τὸν ἀρχαῖο;
Φ. Δὲν θέλω, βρέ, οἱ ἄνθρωποι νὰ μὲ θαρροῦν τυχαῖο.
Δὲν θέλω πλέον εἰς μικρά τὴν ὥρα μου νὰ χάνω,
ὡς Σλήμαν θέλω πάνσοφος ἀνασκαφᾶς νὰ κάνω,
νὰ εὑρῶ μισοφούστανα παλῆὰ τῆς Κλυταιμνήστρας,
ἐκείνης τῆς ἐλεεινῆς ἀμυγδαλοτσακίστρας,
ποῦ μιὰν ἡμέρα ἐσφαξε τὸν ἄνδρα τῆς ἡ Φρύνη
σὺν τὴν Σκριθάνου τὴν γνωστὴν μετὸν φονιᾶτὸν Πίνη.
Θέλω νὰ εὑρῶ θησαυροὺς, βωμούς ἀρχαιοτάτους,
ἀρχαῖας βούτας, Περικλῆ, ἀρχαίους ἀποπάτους,
τὴν κόπρον τὴν πολῦτιμον τοσούτων Βασιλέων,
ὅπου τὴν ἀπεξήρανε ὁ πανδαμάτωρ πλέον,
καὶ ἡ ὁποία σήμερα μπορεῖ νὰ μᾶς πλουτίσῃ
καὶ ἀνδριάντας δι' αὐτὴν ὁ κόσμος νὰ μᾶς στήσῃ.
Π. Μαζί σου, φίλε Φασουλῆ, καὶ ἡ ψυχὴ μου φεύγει.
Φ. Ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐκδρομὴν ποιὸς ξέρει τί θὰ ἐβγῇ.
Εἰς τὰς Μυκήνας τὰς κλεινὰς δὲν φεύγω γιὰ τὰ μάτια,
μαζί μου στάμναις, Περικλῆ, θὰ πάρω καὶ κανάτια,
ἓνα ζευγάρι κέρατα μεγάλα καὶ βωδίσια,
καὶ ἄλλα πράγματα πολλὰ... ψυχὴ μου 'στὰ Πατήσια!
Κι' ἀφοῦ 'στὴν γῆν τῶν Μυκηνῶν βαθεῖα βαθεῖα τὰ
θὰ πάω πάλι ἐπειτα γιὰ νὰ τὰ ἀνακαλύψω, [κρύψω
με ἄλλους λόγους θὰ εἰπῶ «Σηκῶστε τὸ κεφάλι
καὶ θησαυροὶ τῶν Ἀτρειδῶν εὐρέθησαν καὶ ἄλλοι,
κι' ὅσους δὲν ἀνεκάλυψε ὁ Σλήμαν ὁ σοφὸς
ὁ Φασουλῆς κατάρθρωσε νὰ ἐβγουν εἰς τὸ φῶς.
'Ανακαλύψεις θαυμαστάς ἐλάτε νὰ ἰδῇτε,
τὴν δόξαν τὴν Ἑλληνικὴν ἐκ νέου κελαδεῖτε
καὶ διατυμπανίσαιτε τοῦ Φασουλῆ τὸ κλέος...
ἰδοὺ τὰ πλούτη τὰ ληθῆ τοῦ πάλαι Βασιλέως,
ἰδοὺ τὸ κτένι, ποῦκανε ἡ κόρη του χωρίστρα,
ἰδοὺ κι' αὐτὰ τὰ κέρατα, ὅπου ἡ Κλυταιμνήστρα

εἰς τοῦ ἀνδρός τῆς ἐβαλε τὸ μπρούτζινο κεφάλι,
ὡς μαρτυροῦν περὶ αὐτοῦ ἱστορικοὶ μεγάλοι.
Παρέμειναν ἀνέπαφα εἰς τὴν ἀθανασίαν
καὶ ἀλά οὔνα, ντούε, τρέ, εἰς τὴν δημοπρασίαν.
'Ελάτε νὰ τὰ πάρετε... μὴν τὰ θαρρῆτε φέμμα...
αὐτὰ τοῦ Ἀγαμέμνονος ἐστόλισαν τὸ στέμμα,
καὶ ποιὸς αὐτὰ τὰ κέρατα προθύμως δὲν θὰ βάλῃ,
ποῦ Βασιλέως εὐχλεοὺς ἐθάρυναν κεφάλι;
'Ελάτε νὰ τὰ πάρετε... πιστεύετε σ' ἐμένα...
ἐδῶ κατὰ τὸν Ὅμηρον εὐρίσκοντο κρυμμένα...
'Ετσι θὰ σκούζω, Περικλῆ, χορεύων καὶ πηδῶν,
καὶ ἂν περάσουν ὅλ' αὐτὰ ὡς πλοῦτη Ἀτρειδῶν,
τότε θὰ λάμψωμεν κι' ἐμεῖς παντοῦ τοῦ Βασιλείου
καὶ μέγαθα θὰ κτίσωμεν καὶ Μέλαθρα Ἰλίου,
καὶ τότε πιά, βρέ Περικλῆ, θὰ ᾄδῃς χαραῖς καὶ γέλοις
κουβούκλια μετὰ κλήματα καὶ φούρνους μετὰ καρδέλλαις
καὶ Σερκλ' Ἀνγκλαὶ καὶ Ντιστεγκέ καὶ θεραπεύσεις
καὶ Ἀλεποὺς κυνήγημα καὶ γεννητούρια μούλων...
'Ἰδοὺ ὁ κύριος σκοπὸς αὐτῆς τῆς ἐκδρομῆς...
πρέπει ν' ἀνακαλύψωμεν κειμήλια κι' ἐμεῖς,
ἀφοῦ δὲν θ' ἀποκτήσωμεν καὶ τώρα καὶ στὸ μέλλον
οὔτε κανὲν οἰκόπεδον ἢ γῆν σταφίδαμπέλων.
Κι' ἂν 'στὴν Ἀγγλίαν ἐπεσε ὁ φόρος τῆς σταφίδας
καὶ ἀνελπίστως ἠϋξήσαν τὰ πλούτη τῆς πατρίδος,
αὐτὰ σ' ἐμᾶς δὲν ὠφελοῦν, ὦ ψωραλέα χάρα,
καὶ οὔτε γίνεται γιὰ μᾶς στερλίνα ἢ δεκάρα.
'Εκτὸς δὲ τούτου ὄνειρον πολὺ σπουδαῖον εἶδα,
ποῦ παρ' ὀλίγον, Περικλῆ, νὰ μοῦ σαλέψῃ ἡ βίβλα.
Π. Γιὰ πές μου...
Φ. Ἀνεκάλυψα 'στῶν Μυκηνῶν τὴν γῆν
ἀρχαιοτάτων θησαυρῶν ἀκένωτον πηγὴν,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ, ἀνθίζουσα εἰς κάλλη,
περὶ ἀνακαλύψεων σοφώτατα ἐλάλει
ἐνώπιον πάνευγενῶν Μυλλόρδων καὶ Μυλλαίδων
κι' ἀρχαιολόγων Γερμανῶν κι' ἄλλων σοφῶν χαλῆων
κι' ἐκεῖνοι τὴν ἐκύτταζαν μετὰ στόμα κεχηλὸς
κι' ἐνώπιόν τῆς ἐκλιναν τὸ γόνυ ταπεινῶς.
Π. Καὶ ὕστερα;
Φ. Δαφνοστεφῆς καὶ πλήρης μεγαλείου
εὐρέθηκα δὲν ξέρω πῶς 'στὸ Μέλαθρον Ἰλίου,
καὶ παχυτέρα ἐγίνε ἡ περιφέρειά μου
καὶ τὸνομα μοῦ ἔδωσαν τοῦ Ἀνακτος Πριάμου,
ἡ δὲ κυρία Φασουλῆ ἐλέγετο Ἐκάβη,
καὶ γύρω μας ἐστέκοντο θεράποντες καὶ σκλάβοι.
Π. Βρέ τί μοῦ λές;
Φ. Ὁ Σλήμαν δὲ μ' ἐφάνη ἄλλος Πάρις
ποῦ ὅλη τὸν ἐστόλιζε τῆς καλλονῆς ἡ χάρις,
κι' ἐνῶ εἰς τὴν Ἑλένην του δι' ἔρωτας ἐλάλει
δρῶ καρυδιαῖς τοῦ ἔδωσα 'στὸ φαλακρὸ κεφάλι,
κι' ἐξύπνησα, βρέ Περικλῆ, σὺν πρώτῃ ψωραλέῃ
χωρὶς Ἰλίου Μέλαθρα καὶ δόξαν Βασιλέως.
Π. Τὸ ὄνειρο, βρέ Φασουλῆ!... παρὼλ ντοννὲρ τὰ χάνω
Φ. Αὐτὰ κι' αὐτὰ μ' ἐρέθισαν τὴν ἐκδρομὴν νὰ κάνω
καὶ ἴσως φέξῃ καὶ γιὰ μᾶς τρισευτυχῆς ἡμέρα...
Σὺ δὲ καθήμενος ἐδῶ κοπάνιζε ἀέρα,

Ὁ Φασουλῆς ὑπὲρ ποτε τοὺς πόδας τοῦ Μυκήνας
ἀπέρχεται ταχύτατος εἰς τὰς κλεινὰς Μυκήνας.

καὶ πρόσεξε εἰς κάθε τι νὰ μὲ ἀναπληρώσῃς,
πληροφορίας δὲ σαφεῖς δι' ὅλα νὰ μοῦ δώσῃς.
'Αν μάθῃς δὲ πῶς τῆς Βουλῆς θὰ γίνῃ συνεδρία
ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος νὰ πᾶς 'στὰ θεωρεῖα,
ἂν δὲ τὸ ἀερόστατον τοῦ Σπελτερίνη πάλιν
ἀνυψωθῇ, βρέ Περικλῆ, μετὰ δύναμιν μεγάλην,
φασκέλωσε τὰ μούτσουνα ρητόρων Βουλευτῶν
καὶ 'στὰ ψηλὰ ἐκ μέρους μου ν' ἀνέβῃς μετ' αὐτόν,
καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ποῦ ἄνθρωπος κανεὶς δὲν θὰ σε βλέπῃ,
νὰ κάμῃς 'στὸ Ρωμαῖκο ἐκεῖνο ποῦ τοῦ πρέπει.
Τὰς ἐντολάς μου φύλαττε καὶ πάντοτ' ἐνθυμοῦ
κι' ἡ μνήμη σου ἢ προσφιλὴς θὰ εἶναι μετ' ἐμοῦ,

ἂν δὲ ἡμῶν τίποτε ἀρχαῖα νὰ σου φρώσω
εἰς τὸ πρῶτον ἐπειτα μαζί σου θὰ τὸ στρώσω.
Π. Κι' ἐλπίζεις τίποτα νὰ βρῇς;
Φ. Κι' ἐγὼ δὲν τὸ εἰσεύρω,
ἀλλ' ὅμως προαισθάνομαι πῶς χάτι τι θὰ εὑρῶ.
Πρέπει νὰ φύγω πρὸς καλόν... ἐρρέτω ἡ πτωχεία...
σ' ἀφίνω γειά, βρέ Περικλῆ...
Π. Καλὴ ἐπιτυχία.
Φ. Μὴ λέγῃς ὅμως τίποτε, ἂν σ' ἐρωτᾷ κανεὶς.
Π. Ὅσοι χαμπόσαις χαστροχηαῖς νὰ μὴ με λησιμόνῃς.

Με δάκρυ ραίνομεν πεκρὸν
τοῦ Οἰκονόμου τὸν νεκρὸν.

Ἐσχίρτων ὅταν ἔθαλες καὶ σὺ
ἐν μέσῳ χαρμυσύνων τελετῶν,
ὁπόταν σ' ἐστεφάνωνε χρυσῇ
ἡ ψῆφος φιλοδῆμων πολιτῶν.

Ἐκρότησα μὲ ὅλους ἐπιχαίρων,
ἐμέθυσε ἡ νίκη σου ἐκείνη . . .
πολιτικὴ ἀρχῶν φιλελευθέρων
τῶν ἐργατῶν τὰ στήθη συνεχίνει.

Ὑμνήσατε, πολύπονοι ἐργάται,
πολιτικὸν μεγάλῃς ἀρετῆς . . .
θνήσκει τὸ ἀγαθὸν ἐὰν σιγᾶται,
εὐκέλαδος φωνάζει ποιητής.

Ὡς κύματος ὁ λόγος του ἐρόχθει
γλυκύτατον καὶ πρᾶον παφλασμόν,
κι' ἀπόνητος ἐπάλαιε κι' ἐμόχθει
νὰ σᾶς ἐνώσ' εἰς ἄρρηκτον δεσμόν.

Ἐτέρπετο ἐκεῖνος νὰ πονῇ
μὲ τὸ πονοῦν καὶ φίλεργον στοιχείον,
κι' ὑψώθη μία εὐτολμος φωνή,
εἰς στιβαρὸς κι' ἀλύγιστος βραχίων.

Ἀκούραστος ἐδίψασε μὲ σᾶς
πλάσιν θερμὴν, διάπυρον, ἀχμαίαν,
καὶ εἰς νεφέλας ἔτρεχε χρυσᾶς,
καινὴν περιβαλλόμενος σημαίαν.

Μεστὸς ἰσχύος, σφρίγγους καὶ ἀλκῆς
ἐσφάλισε τὸ κελαδῆσαν ἀτόμα,
κι' ἐσίγησε ὁ λόγος ὁ γλυκύς,
ποῦ γέλως τὸν ἐπέστεφε καὶ σχῶμμα.

Προστάτην ὅπως τοῦτον λατρευτὸν
ἴσως ποτὲ δὲν κλαύσετε παρόμοιον,
κι' ὁ πόνος σας θὰ εἶναι δι' αὐτὸν
τὸ εὐφραδὲς καὶ ἄριστον ἐγκώμιον.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἄν θέλῃς ἐντυπώσεις πολὺ ποιητικὰς
ἰδὲ τὰς Ἀναμνήσεις τὰς Σκανδιναυϊκὰς
τοῦ Ἀσιανολόγου ἐν πρώτοις Καρολίδῃ,
ὁποῦ τὴν Σουηδίαν εὐτύχησε νὰ ἴδῃ,
μὲ σοφωτάτους ἄνδρας συνευθυμῶν καὶ τρώγων,
κι' ἐτρέφῃσε εἰς τόπους Μακάρων ἐπιγεῖους,
κι' ἐντὸς τοῦ Συνεδρίου τῶν Ἀσιανολόγων
ἐτίμησεν ἐξόχως τοὺς Ἕλληνας λογίους.

Μεγάλου Ναπολέοντος ὀγκώδης ἱστορία
μὲ γλαφυρὰς περιγραφὰς κι' ἀνέκδοτα μυρία.
Γεωργὴς Λαμπρίσης ἔγραψε, ποῦχει γερὸ κεφάλι,
κι' ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς ὑπὸ Γελανουάλη.

Τοῦ Ξενοπούλου Μητρονιά, παράρτημα Ἐστίας,
κομψότατον τομίδιον μὲ ἀρετὰς παντοίας.
Δὲν δροῦν εἰς τοῦτο ἄβυλα τῆς φαντασίας πλάσματα
κι' ὠφέλιμα ἐξάγονται δι' ὅλους συμπεράσματα.

Μοσχάκης ὁ Ἰγνάτιος, ἀνὴρ ρητορικός,
καλλιφώνος, μελίρρυτος, κι' Ἐκκλησιαστικός,
ἐξέδωκε λαμπρὰν σειρὰν ὁμιλιῶν ποικίλων,
καὶ ταύτας πᾶς Χριστιανὸς ἄς μελετᾷ μὲ ζῆλον.

Ὁ Ἱερὸς ὁ Λόχος τῶν νέων τῶν χρυσῶν
ὁ ἐν Δραγατσανίῳ ἀτρόμητος πεσὼν,
ὑπὸ Ἀντωνοπούλου, ἀνδρὸς γυμναστικοῦ,
τῆς ἀγωγῆς τῶν παίδων ἐπόπτου γενικοῦ.
Εἰς τοῦτον δὲν ἀρνεῖται τὸν ἔπαινον κανεῖς
δι' ὅσους ἠγωνίσθη ἀγῶνας εὐγενεῖς.

Τοῦ Μιχαήλ Κατσάμπαλη Πιλοπωλεῖον κι' ἄλλο,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδόν, ἀπ' ὁλα πρὸς μέγαλο.
Τὶ λούσο καὶ τί ὠφορριά ! . . . μὰ εἶναι μία τρέλλα!
τί μπαστούνιακι λιγερὰ κι' ἀλλόκοτα καπέλα.
Δοῦπόν εἰς τοῦ Κατσάμπαλη, ἐμπρὸς μικροὶ μεγάλοι
κι' ἄς εἶναι τὰ καπέλα του σὲ καθενὸς κεφάλι.

Ὁ Ρωμῆος γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπίνω — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Ξύδη, — δρᾷ 'στὸ λᾶδι τρεῖς 'στὸ ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμή.

Ἐκ τοῦ τυπογραφείου «Κορίννης» τῆς καλῆς, ὁδὸς τοῦ Προσπεύτου καλὸς πολὺς.